

3

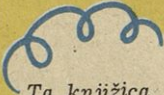
ZLATOLASKA

3

Zlatolaska

138281/3

*Ta knjižica
spada:*

Kolekcija vsebuje 12
najljepših in najbolj
znanih bajk:

1. Vile
2. Pepelka
3. Zlatolaska
4. Sinja ptica
5. Trnjulčica
6. Rdečebradec
7. Princ s čopkom
8. Palček
9. Rdeča kapica
10. Obuti maček
11. Lepotica in pošast
12. Oslova koža

ZLATOLASKA

Mme d'AULNOY

Izdanje

»Narodne prosvjete« Sarajevo

Za mladino priredil
VLADO RAPE

Adl O 1269/1955

Štamparski zavod
»Ognjen Prica«, Zagreb

ZLATOLASKA

Živela je nekoč prince-ska, ki je bila zares lepa. Posebno so jo krasili dolgi zlati lasje, ki so ji segali do gležnjev. Zato so ji dali ime Zlatolaska.

Takrat je živel tudi mlad kralj, lep in bogat. Slišal je, kako svet občuduje Zlatolaskino lepoto. Zaljubil se je vanjo in poslal k njej svojega odposlanca, da bi jo zasnubil.

Ko je kraljevi sel, ves obložen z najdragocenejšimi darili, stopil pred princesko in ji povedal željo svojega vladarja, mu je Zlatolaska odgovorila, da nima nobene želje po poroki.

Kralj je bil silno žalosten, ko mu je odposlanec sporočil Zlatolaskin odgovor in oblile so ga solze. Mlad dvorjan, ki so mu rekli Ljubo, kajti bil je izredno ljubeznjiv in duhovit, je v trenutku, ko so vsi sočustvovali s kraljem, šepnil svojim tovarišem:

»Če bi kralj poslal mene h kraljični, sem prepričan, da bi jo privedel s seboj.«

Te njegove besede so povedali kralju, ki se je razjezil in zapovedal vreči Ljuba v ječo. Kmalu pa se je premislil in naročil, da ga privedejo predenj. Rekel mu je:

»Ljubo, čeprav je Zlatolaska mojo snubitev odbila, ne bom odstopil od svojega sklepa. Odločil sem se, da pošljem tebe k njej, da jo zasnubiš v mojem imenu. Dal ti bom s seboj zaradi varnosti veliko spremstvo.«

»Ne potrebujem spremstva, pač pa prosim samo za dobrega konja in za vaše pismo, moj kralj.«

Ljubo je odpotoval brez spremstva in brez hrupa. Le psička je vzel s seboj. Na poti čez neko veliko dolino se je ustavil na bregu manjše reke. V travi je zagledal zlatega karpa, ki je komaj še dihal. Močno se mu je zasmilil, zato ga je nalahko prijel in ga počasi spustil v vodo, ki je ubogo žival takoj osvežila. Hvaležen karp je zaklical:

»Ljubo dragi, brez tebe bi bil že mrtev. Poplačal ti bom tvojo plemenitost!«

Ljubo je nadaljeval pot. Naslednjega dne je zagledal črnega vrana v veliki stiski. Zasledoval ga je velikanski orel. Ljubo je zgrabil svoj lok, položil nanj strelico, pomeril in sprožil. S predrtim srcem je orel padel na tla. Vran se je oddahnil in vzkliknil:

»Dobro srce imaš, Ljubo! Rešil si mi življenje. Tvoj dolžnik sem.«

Nadaljnja pot je vodila Ljuba skozi gozd. Tišino, ki je vladala v njem, je motilo le obupno skovikanje sove. Ljubo je šel za njenim glasom, jo iskal in iskal ter

jo slednjič zagledal v mreži, ki so jo nastavili ptičji lovci. Izvlekel je nož, prerezal niti in osvobodil sovo. Ta je vesela frfotala okrog Ljuba in se mu zahvaljevala:

»Če mi ne bi pomagal, bi poginila v mreži. Oddolžila se ti bom, čeprav še ne vem kako, ker znam biti hvaležna.«

Vse to je doživel Ljubo na potu do princeske Zlatolaske. Slednjič je prispel do njenega dvora. Preoblekel se je še v najlepšo obleko, ki jo je vzel s seboj, se lepo počesal, dvignil košarico s psičkom in

stopil v palačo. Peljali so ga v prestolno dvorano, kjer je stopil pred princeško. Kar obstal je in beseda mu je trenutno zastala, ko je zagledal tako dovršeno lepoto. Takoj pa se je znašel, se predstavil in jo z velikim zanosom nagovoril. Ob koncu jo je prosil, naj nikar ne zavrne njegove prošnje, ker se brez nje nikakor ne sme in ne more vrniti k svojemu gospodarju.

Pa mu je rekla Zlatolaska: »Zelo ljubeznjiv poslanec si, zato bi ti raje ustregla kot kateremukoli drugemu. Toda povedati ti mo-

ram, da mi je pred nekaj dnevi, ko sem se sprehajala ob reki in sem slačila rokavico, padel v vodo prstan, ki sem ga cenila bolj kot svoje kraljevstvo. Takrat sem sklenila, da bom uslišala ženitno ponudbo le tistega poslanca, ki mi bo prinesel izgubljeni prstan.»

Ljubo je stal osupel pred princesko, ji v zadregi ponudil v dar psička, ki ga je Zlatolaska odločno odklonila, nato pa je poparjen odšel. Bil je močno žalosten. Iz košarice pa se je oglasil psiček:

»Ljubi moj gospodar, ne bodi žalosten in ne obupuj.

Pojdiva takoj, dokler se še ne mrači, k obali reke.«

Tako sta tudi storila. Sprehajala sta se ob reki in Ljubo je premišljeval, kako bo osramočen stopil pred kralja, ker ni uspešno izvršil svoje naloge. Iz teh težkih misli ga je zdramil glas, ki ga je poklical:

»Ljubo, vesel sem, da ti vsaj malo lahko poplačam dobroto, ki si mi jo napravil, ko si mi rešil življenje. Tu imaš Zlatolaskin prstan, ki ga iščeš.«

Karp je spustil pred presenečenega Ljuba prstan na zemljo. Ljubo ga je po-

bral, se zahvalil karpu in odhitel naravnost v kraljičino palačo. Ko ga je Zlatolaska opazila, je mislila, da je prišel po slovo. Ljubo pa ji je podal prstan in ji rekel:

»Svetla princesa, vašo željo sem izpolnil. Ali sedaj sprejmete ponudbo mojega gospodarja?«

Zelo osupla je Zlatolaska nekaj časa premišljevala, nato pa mu je rekla:

»Prijazen in zelo uporaben si, zato mi izpolni še eno željo. Če se mi ta ne uresniči, se nikdar ne bom omožila. Nedaleč od tod ži-

vi velikan, ki zasleduje me-
ne in ubija moje podložni-
ke, ker se nisem hotela po-
ročiti z njim. Premagaj ga
in mi prinesi njegovo gla-
vo.«

Ljubo je pogumno odšel
proti gozdu, da bi se spo-
prijel z velikanom. Kmalu
ga je zagledal, kako loma-

sti med drevjem in grozotno vriska. Zelo se ga je prestrašil, vendar je potegnil meč iz nožnice in ga naskočil. Velikan bi ga prav gotovo takoj kar zmlel, da mu ni priskočil v tem trenutku na pomoč vran, ki se je zaletel v velikanove oči in mu jih izkljuval. Ljubo je slepemu velikanu zadal z mečem nekaj takih udarcev, da se je ta zrušil brez moči na zemljo. Nato mu je odsekel glavo.

»Obljubil sem, Ljubo, da ti bom povrnil tvojo dobroto. Danes si se prepričal, da sem držal svojo besedo,«

mu je še rekel vran in odletel.

Ko je Zlatolaska zagledala strašno velikanovo glavo, jo je postalo kar strah, vendar tega ni hotela pokazati. Rekla je:

»Ne morem še iti s teboj, ker nujno potrebujem vodo iz temne jame. Tam je studenec, ki ga stražita dva zmaja. Ta voda daje lepoto in zdravje. Brez nje ne zapustim svojega kraljevstva. Prinesi mi jo, pa bom šla s teboj.«

Ljubo je odšel s svojim psičkom k temni jami. Vsi, ki so ga videli, so bili pre-

pričani, da gre v smrt. Slednjič je zagledal to strašno jamo. Iz nje se je vil gost dim, pred njo pa je ležal rumenozelen zmaj, ki jo je

s svojim repom nepretrgoma obkroževal. Ljubo, pripravljen na smrt, je spotoma rekel psičku:

»Ko bom umrl, napolni to stekleničko z mojo krvjo in jo nesi kraljični. Nato pojdi do mojega gospodarja in kralja ter mu povej, zakaj in kako sem končal.«

Ko je to izgovoril, je zaslišal, da ga nekdo kliče. Obrnil se je za glasom in zagledal v neki duplini starega drevesa sovo, ki mu je rekla:

»Vidim, da si v stiski. Sedaj imam priliko, da ti poplačam dobroto. Daj mi stekleničko, da jo napolnim z lepотно vodo, kajti vsa pota temne jame poznam.«

»Ali bo princesa sedaj zadovoljna? Izpolnil sem vse tri njene želje in mora z menoj do mojega kralja,« je Ljubo govoril sam s seboj, ko mu je sova v kratkem času prinesla lepотно in zdravilno vodo.

Vesel in zadovoljen je prinesel kraljični vodo, ki se ni mogla več izgovarjati. Pripravila se je za potovanje. Ljubo ji je bil tako

všeč, da mu je med potjo rekla:

»Samo če hočeš, in povzdignem te v kralja. Srečno in lepo bova živela v mojem kraljevstvu.«

Ljubo pa je bil značajan mladenič in je ostal zvest svojemu kralju. Pripeljal je kraljično Zlatolasko na vladarjev dvor in postala je kraljeva žena.

Mlada kralica se je ob vsaki priliki spominjala Ljuba in ga hvalila svojemu možu kralju, ki je zaradi tega postal grozno ljubosumen. Namesto da bi Ljuba nagradil, je ukazal, naj ga zapro v temnico ter

mu dajo okove na roke in noge. V ječo so pustili k njemu le psička, ki ga nikoli ni zapustil. Dnevno mu je prinašal novice z dvora.

Ko je kraljica zvedela, kako sramotno je njen mož

postopal z Ljubom, je globoko žalovala in nič je ni več razvedrilo. Kralj je to opazil in bil prepričan, da njegova žena ljubi zaprtega poslanca. Domislil se je, da

ni morda dovolj lep zanjo,
zato je sklenil, da bo svoje
lice natrl z lepotno vodo,
ki jo je imela kraljica v

svoji sobi na kaminu. To
je tudi storil. Postal pa je
tako zaspan, odšel v svojo
sobo, se vlegel in ni več
vstal. Umrl je.

Steklenička z lepотно vodo ni bila več tista, ki jo je prinesel Ljubo. Neki sobarici je padla prava steklenička na tla in se ubila. Da bi zabrisala, kar je napravila, je postavila na isto mesto popolnoma slično stekleničko, ki jo je dobila v kraljevi pisarni. V tej pa je bil strup. In z njim si je kralj natrl lice.

Ljubov mali psiček je prvi zvedel za kraljevo smrt, šel h kraljici, ji to sporočil in še rekel:

»Kraljica, ne pozabite našega ubogega Ljuba!«

Vladarica je takoj odšla v stolp in sama osvobodila

Ljuba okovja, na njegovo glavo pa je postavila krono in rekla:

»Ljubo, ti boš od sedaj naprej kralj in moj mož.«

Vsi podaniki obeh kraljestev so bili presrečni, da je Ljubo postal njihov kralj, ker so ga poznali, kako dobro srce ima.

Kmalu so obhajali svatbo. Ljubo in Zlatolaska pa sta še dolgo živela srečna in zadovoljna.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

138 281³

030056930

COBISS ©